



บันทึกสุขสันต์
พาน้อง
ท่อง
โรงโพง

พี่อึ้งอึ้ง เขียน



บันทึกสุขภาพสันต์
พาน้อง
ท่องเที่ยว
ท่องเที่ยว

พี่อึ้งอึ้ง เขียน

บ้านโรงโม่



นี่คือแผนที่บ้านโรงโม่

เรียงตามลำดับการเดินทางของพวกเขา

- ๑ . ชายหาด
- ๒ . วัดประชุมคงคา
- ๓ . ศาลเจ้าชายทะเล
- ๔ . ตลาดโรงโม่



สารบัญ

มารู้จักกัน.....๑

รู้จักโรงโป๊ะ.....๓

มีคนมาหาที่บ้านโรงโป๊ะ.....๕

ชายหาด.....๗

ประมง.....๙

วัดประชุมคงคา.....๑๑

ศาลเจ้า.....๑๓

กินข้าวที่บ้าน.....๑๗

กินข้าวที่ตลาด.....๑๘

ของฝากจากโรงโป๊ะ.....๑๙



รู้จักโรงโป๊ะ

หมู่บ้านโรงโป๊ะเป็นหมู่บ้านที่ชาวประมงอยู่อาศัย
แห่งหนึ่งในภาคตะวันออกริมฝั่งอ่าวไทย อยู่ที่ตำบลบางละมุง
อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี มีพื้นที่สองฝั่ง
โดยมีถนนสุขุมวิทคั่นกลาง ฝั่งหนึ่งจะติดทะเลอ่าวไทย
เป็นส่วนของที่อยู่อาศัย โรงแรม และแหล่งท่องเที่ยว
ส่วนอีกฝั่งเป็นตลาดและย่านค้าขาย



คำว่า “โรงโป๊ะ” ก็มีที่มาเช่นเดียวกัน เพราะเมื่อสมัยก่อนบริเวณ
อ่าวบางละมุง มีโป๊ะของชาวบ้านวางอยู่เป็นจำนวนมาก จนผู้คน
ต่างเรียกขานบริเวณนี้กันว่า โรงโป๊ะ

อีกหนึ่งความน่าสนใจของบ้านโรงโป๊ะ คือที่นี่เป็นหมู่บ้านที่
อยู่ในตำแหน่งจุดกึ่งกลางระหว่างเมืองพัทยาและแหลมฉบัง
ที่เป็นย่านเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด

อาโปมาบอก

“โป๊ะ” คือ อุปกรณ์จับปลาเป็นภูมิปัญญา
ของชาวบ้านในสมัยก่อน มีลักษณะเป็น
ช่องรูปกรวย โดยจะมีแท่งไม้ไผ่ปักห่าง ๆ
พอถึงเวลาน้ำลดแท่งไม้ไผ่จะล้น แล้วปลา
ก็จะตกใจจนว่ายเข้าไปในโป๊ะด้วยตัวเอง

ฝั่งนี้คือพัทยา

ฝั่งนี้คือแหลมฉบัง



มีคนมาหา

ที่บ้านโรงโป๊ะ

วันนี้ที่บ้านโรงโป๊ะของฉันและอาโป มีคนจะมาหา คนพวกนั้นคือญาติ
ของเราเอง ได้แก่ อ้นดา อิง และ อ้าย ฉันจึงเกิดความคิดสนุก ๆ ขึ้น
ว่าอยากจะพาน้อง ๆ ออกไปปั่นจักรยานเที่ยวบ้านโรงโป๊ะด้วยกัน แล้วถ้า
จะไปเที่ยวบ้านโรงโป๊ะ ต้องทำอะไรบ้างนะ



๑ . เตรียมตัวให้พร้อม



๒ . ออกเดินทาง



จุดหมายแรก
ของพวกเราก็คือ
ชายหาด

อดใจรอไม่ไหวแล้ว



ตื่นเต้นจัง



มารู้จักกัน

ฉันชื่อ **จิ่งอิ่ง**

ยินดีต้อนรับทุกคนสู่บ้านโรงโป๊ะ
เรื่องราวต่อจากนี้จะเป็นบันทึกของ
ฉัน และนี่คือคนที่จะร่วมเดินทาง
ไปกับพวกเรา

ฉันชื่อ **อาโบ** อายุ ๑๐ ปี
เป็นคนที่บ้านโรงโป๊ะ



ฉันชื่อ **อ้าย** อายุ ๙ ปี
เป็นคนจากจันทบุรี

ฉันชื่อ **อิง** อายุ ๘ ปี
เป็นคนจากจันทบุรี

ฉันชื่อ **อันดา** อายุ ๑๐ ปี
เป็นคนจากกรุงเทพ

วันที่ ๑

ชายหาด

ปิ่นจ๊กรยานไม่นานก็ถึงชายหาด พวกเรารีบเปลี่ยนเสื้อผ้าลงเล่นน้ำกัน เล่นได้ไม่นานเท่าไรนัก น้ำก็เริ่มลง พื้นน้ำทะเลกลายเป็นเลน ฉันทิ้งให้น้อง ๆ ลองสังเกตรอบ ๆ หาดดู ว่าพบอะไรบ้าง

ที่นี่ตันมะพร้าว
น้อยจัง ไม่เห็น
เหมือนบ้านเราเลย



พ่อฉันบอกว่าที่หาดโจ๊ะไม่
ค่อยมีต้นมะพร้าวเป็นเพราะ
โครงการของทางเทศบาลใน
เรื่องของการปรับหน้าดิน

พวกเราพบเรือทั้งหมด ๓ แบบ
แต่แต่ละแบบมีลักษณะต่างกันไป

เรือประมงบ้าน

ชาวประมงจะ ใช้ล่องไปกลางทะเล
เพื่อหาปลา ในระยะใกล้ ๆ

ระวางโดน
เปลือกหอย
บาดนะ

เรือตังเก

เรือหาปลาลำใหญ่
มีไฟสำหรับตกหมึก
และออกไปกลาง
ทะเลลึก

เรือแจวลำเล็ก

ชาวบ้าน ใช้แจวจากฝั่ง
ไปหาเรือใหญ่กลางทะเล

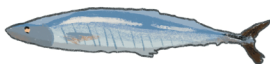
พอน้ำลงก็มีเปลือกหอย
สวย ๆ เต็มไปหมดเลย

ประมง

เมื่อเห็นเรือบนหาด ฉันก็นึกถึงเรื่องที่ปู่เคยเล่า ให้ฟังสมัยยังทำประมง ว่าชาวประมงที่นี่มักจะออกเรือไปหาตกหมึกตั้งแต่ช่วงกลางดึก เพื่อนำหมึกมาเป็นเหยื่อตกปลา หลังจากนั้นค่อยออกไปที่กลางทะเล แล้วกลับถึงฝั่งไม่เกินช่วงสาย เพื่อให้กลับมาขายปลาทันตลาดช่วงเช้า ปู่เล่าว่าถึงจะเหนื่อย แต่ก็มีความสุขที่ได้ออกไปกลางทะเล



ปลาที่มักตกได้



ปลาอินทรี



ปลากะรัง



ปลาสาก



ปลาหมูตี

ปลาที่ไปตกมาได้ บางส่วนก็ถูกนำไปขายหรือแบ่งให้คนที่ออกเรือด้วยกัน ส่วนที่เหลือก็นำกลับมาทำกับข้าวที่บ้าน

เอาไปมาบอก

นอกจากการตกปลาแล้ว บนชายหาดยังมีกลุ่มคนบางส่วน กำลังเก็บหอยอยู่ตรงบริเวณที่น้ำลง หอยที่พวกเขาเก็บก็คือ “หอยกระปุก” เป็นหอยที่พบได้ทั่วไปแถบอ่าวบางละมุง



วัดประชุมคงคา

หลังจากไปที่ชายหาด พวกเราก็ออกเดินทางต่อไปยัง “วัดประชุมคงคา” ปู่เคยบอกฉันว่า ที่ชื่อวัดประชุมคงคาเป็น เพราะเมื่อก่อนที่วัดนี้มีบ่อน้ำจืดให้ชาวบ้านมาตัก ใช้ แต่ ปัจจุบันบ่อได้แห้งไปแล้ว

เมื่อพวกเรามาถึง ที่ลานวัดก็มีรถของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจอดอยู่เป็นจำนวนมาก ฉันกลัวว่าจะเกิดอันตราย จึงต้องคอยหันไปมองน้อง ๆ ที่ปั่นจักรยานตามหลังอยู่เป็นระยะ ๆ



เมื่อหาจุดปลอดภัยในการจอดรถได้ พวกเราไป
ไหว้พระบรมสารีริกธาตุประจำวัดของเราก่อนเป็น
อันดับแรก ตามด้วยวิหารหลวงเดี่ยวที่ชาวบ้านเคารพ
นับถือ นอกจากนี้วัดประชุมคงคายังเป็นที่ประดิษฐาน
ของเจ้าแม่กวนอิมและพระสังกัจจายน์ให้ชาวบ้าน
และนักท่องเที่ยวมาสักการะอีกด้วย



นอกจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายแล้ว
ในวัดประชุมคงคายังมีอาศรมซี และสวน
หย่อมให้ผู้คนไปนั่งพักผ่อน เมื่อพวกเรา
เดินชมบริเวณรอบ ๆ วัดเสร็จ ก็รู้สึก
กระหายน้ำขึ้นมา ฉันทึ่งพาน้อง ๆ มานั่ง
พักกินน้ำ แล้วบอกว่าถ้าหายเหนื่อย จะพา
ไปชมพิพิธภัณฑ์ในวัดประชุมคงคา

โดยในพิพิธภัณฑ์จะเก็บของที่ได้รับ
มอบมา ทั้งจากชาวบ้านและหน่วยงานรัฐ
พวกเราตื่นเต้นกับสิ่งของในพิพิธภัณฑ์
มาก เพราะแต่ละชิ้นล้วนมีที่มาแตกต่างกัน
และน่าสนใจ



ภาพถ่ายบริเวณวัดจากมุมสูง



น่าเสียดายที่ปัจจุบัน
พิพิธภัณฑ์ไม่ได้เปิดให้คน
ทั่วไปเข้าชมแล้ว เนื่องจากมี
ปัญหาด้านการดูแลและ
รักษาความสะอาด





ในพิพิธภัณฑ์มีของมากมายหลากหลาย ทั้งเครื่องใช้ข้าวของต่าง ๆ รวมถึงของไหโบราณที่มีอายุถึง ๖๐๐ ปี ปู่ของฉันบอกว่าไหอันนี้มีคนดำน้ำเก็บมาให้จากกลางทะเล พบว่าเป็นของจากเรือสำเภาที่ล่มไปแล้ว หรือจะเป็นตาลปัตรในพิพิธภัณฑ์ก็เป็นของที่ได้รับพระราชทานมาจาก ในหลวงรัชกาลที่ ๙ และยังมีธนบัตรสกุลเงินต่าง ๆ ที่ถูกเก็บสะสมไว้อีกด้วย





ศาลเจ้า

เมื่อเริ่มฟ้าเริ่มมืด พวกเราก็เดินทางมาที่ศาลเจ้า
ชายทะเล หรืออีกชื่อหนึ่งคือ “ศาลเจ้าพ่อบ้านโรงโป๊ะ”

วันนี้ที่ศาลเจ้าของเรามีงานแสดงลิเก และมี
อาหารมากมายวางจำหน่ายด้วย ของที่ฉันชอบ
กินมากที่สุด ในงานก็คือลูกชิ้นปลาชุบแป้งทอด
ลูกชิ้นที่นี้เหนียวเต่ง ไม่เหม็นคาว และดูท่าว่า
ไม่ใช่แค่ฉันคนเดียวที่ชอบ เพราะอาโปเองก็
กำลังเคี้ยวตุ้ย ๆ อยู่เหมือนกัน



การแสดงลิเกจะจัดขึ้นค่อนข้างดึก ฉันมองไปที่โรงลิเกแล้วอดใจหายไม่ได้ พื้นที่เพปูน ในปัจจุบัน เคยเป็นโรงลิเกไม้ยกสูงที่ฉันเคยมาเล่นสมัยเด็ก ๆ แต่ไม่ว่าอะไรก็ย่อมต้องมีการเปลี่ยนแปลงด้วยกันทั้งนั้น ฉันดีใจที่งานประจำปีนี้ยังคงอยู่ไม่หายไปไหน พวกเราจึงยังสามารถมาร่วมงานนี้ และหวังว่า ในอนาคต มันจะไม่หายไป

เมื่อจบการแสดง ในเวลาเกือบเที่ยงคืน นื่องอิงเพลอหลับไปแล้ว พวกเราทั้งหมดมุ่งหน้ากลับบ้านเพื่อไปพักผ่อน เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับงานพิธี ในช่วงเช้าวันถัดไป



วันที่ ๒ ศาลเจ้า

เช้าวันต่อมาพวกเราตื่นกันแต่เช้าเพื่อเตรียมตัวไปยังศาลเจ้าชายทะเลกันอีกครั้ง พร้อมกับอาหารคาวหวานที่นำมาถวายเทพเจ้า “เล่าปึงเถากง” เทพเจ้าที่คอยปกป้องรักษาลูกหลานที่มีเชื้อสายจีนในต่างแดน หมู่บ้านโรงโป๊ะที่คนส่วนใหญ่มีเชื้อสายจีนจึงให้ความเคารพท่าน

โดยอาหารที่นำมาจะมีผลไม้ เนื้อสัตว์ และที่ขาดไม่ได้เลยก็คือ “ขนมเต่า”





หลังถวายอาหารเสร็จเรียบร้อย ไม่นานนักคณะลิเกก็จะเข้ามาในศาลเจ้าเพื่อรำถวาย ตอนนี้มีคนมุงรอบศาลเจ้าเยอะมาก ฉันทิ้งยืนอยู่มุมข้างนอก แล้วลืกทางให้พวกเด็ก ๆ เข้าไปชมซัด ๆ พวกผู้ใหญ่ที่ยืนมุงอยู่ที่แรก พอเห็นเด็กที่ตัวเล็กกว่าเดินมา ก็ดันให้ห้อง ๆ เข้าไปดูการรำที่หาชมยาก ใกล้ ๆ



อาโปนามดอก

ขนมรูปเต่าสีแดง
เป็นขนมมงคลนิยมใช้สำหรับไหว้
เทพเจ้า เชื่อว่าเป็นรูปเต่า
เพราะจะทำให้ผู้ถวายมีอายุยืน
เหมือนเต่า



กินข้าวที่บ้าน

ต้มโป๊ะแตก

ต้มโป๊ะแตกที่ส่วนมากจะเป็นน้ำต้มยำ ที่นี้ก็ทำเป็นแบบผัดคล้าย ๆ ผัดฉ่าแต่ใส่ชิ้นฉ่าย ส่วนสาเหตุที่ชื่อว่าต้มโป๊ะแตก เป็นเพราะ ในจานนี้มีอาหารทะเลมากมายทั้งกุ้ง หมึก หอย ปู ปลา เรียกได้ว่ามาพร้อมหน้า เหมือนกับโป๊ะปลาแตก ใส่จาน



ห่อหมก

ห่อหมกที่บ้านของฉันเป็นเนื้อเนียนสีขาว ย่าบอกว่าเพราะพริกแกงที่ย่า ใช้ เป็นพริกแกงที่ตัวเอง ก็เลยไม่นิยมใช้พริกแห้งที่เมื่อตำละเอียดจะ ให้ลึจจัดจ้านแต่ เป็นพริกสดที่ ให้กลิ่นหอมแทน

มือเที่ยง พวกเราช่วยกันเข้าครัว เพื่อทำกับข้าว ฉันทกับอันดาช่วยกันคั้นกะทิ อาโป อ้ายและอิง ช่วยกันเด็ดผัก ถึงพวกเราจะทำกับข้าวไม่เป็น แต่ก็ช่วยทำอย่างอื่นกันได้ พอได้ช่วยกันทำ งานก็ดูจะไม่เหนื่อยเท่าไร กับข้าวที่บ้านของเรานี้คือ “ห่อหมก” และ “ต้มโป๊ะแตก” เป็นอาหารสองอย่างที่ฉันชอบกินมากที่สุด แต่ฉันก็กลัวน้อง ๆ จะเฟ็ด พอเมื่ออาหารเสร็จแล้ว ฉันจึงคอยดูว่าเด็ก ๆ จะกินได้หรือไม่ แต่เห็นน้องแก้วเฟ็ดด้วยการใส่น้ำปลาลงในข้าวพร้อมกินกับบออย่างเอร็ดออร่อยไปด้วยฉันก็สบายใจ

ถึงแม้จะเป็นอาหารที่ใสพริกเยอะทั้งคู่ แต่ ถ้าเหยาะน้ำปลาลงไป ก็ไม่เฟ็ดเลยคะ



กินข้าวที่ตลาด

พอเริ่มบ่าย พวกเราก็ออกมากินข้าวที่ตลาด ที่นี้มีร้านของกินมากมายเรียงรายอยู่สองข้างทาง มีทั้งร้านที่เปิดมานานตั้งแต่สมัยที่ฉันยังไม่เกิด และร้านที่เปิดใหม่ขายอาหารตามกระแสนิยม ของกินที่ตลาดก็มีทั้งของคาวหวานทั้งร้านตั้งและไม่ตั้ง มีร้านขนมหวานร้านหนึ่งที่ราคาถูกและเคยเป็นที่นิยมจนต้องจับบัตรคิวเพื่อซื้อมาแล้วด้วย และหากสงสัยในความอร่อย ก็คงต้องดูอันตา เพราะน้องกินไปตั้งสองถ้วยเลยทีเดียว



ร้านที่ฉันชอบก็คือถ้วยเดียวร้านนี้เป็นร้านที่ไม่มีชื่อร้าน แต่ว่าขายมานานกว่า ๕๐ ปี ตั้งแต่ก่อนฉันจะเกิดถ้วยเดียวเป็นถ้วยเดียวน้ำใสใสเครื่องทะเลและของทอดมากมายเรียกได้ว่าแทบไม่ต้องปรุงรสกันเลย



อีกร้านที่ฉันชอบกิน แม้จะเป็นอาหารที่ค่อนข้างแปลกแต่ก็อร่อย เพราะเป็นอาหารที่น้ำโจ๊กมาใส่กับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแล้วใส่เครื่องทะเลลงไป ถึงรูปลักษณะจะดูไม่คุ้นตาแต่รสชาติอร่อยอย่าบอกใคร

ของฝากจากโรงโม่

ไข่เค็มไม่เค็ม



ไข่เค็ม ไม่เค็มเป็นผลิตภัณฑ์จากชาวบ้านกลุ่มสัมมาชีพที่รวมตัวกันเพื่อหารายได้ ที่ไข่เค็มไม่เค็มมากเป็นกระบวนการหมักเกิดขึ้นในน้ำเกลือนั่นเอง



เจ้าหังปูแคะ ฮ้อยจ้อปู



เนื้อปูแคะสดไร้เปลือกกวนใจ และฮ้อยจ้อปูเนื้อแน่นกัดโดนเนื้อปูทุกคำ เป็นร้านฮ้อยจ้อชื่อดังที่ทำมากกว่า ๓๐ ปี แม้จะไม่มีหน้าร้าน แต่ก็สามารถสั่งและไปรับที่ร้านได้ौरอยเหมือนเดิม



หากมาที่บ้านโรงโม่แล้วกลับไปเฉย ๆ ก็คงจะเสียดายแย่ ฉะนั้นจึงพาคูณหน้าและน้อง ๆ ไปหาซื้อของฝากกัน มีทั้งส่วนที่เป็นของทะเลแปรรูป และไข่เค็มที่กลุ่มชาวบ้านรวมตัวกันทำ

หลังจากซื้อของฝากกันจนเต็มมือ ก็ถึงเวลาที่ต้องลากัน ฉันทบออันดาอ้าย และอิงว่าถ้าหากได้แวะมาที่บ้านโรงโม่อีกครั้ง ก็อย่าลืมแวะมาหากันนะ

ขอบคุณค่ะ
ไว้เจอกันใหม่ะคะ





คุยกับพี่จุงจุง



ในฐานะของนิสิตเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก ฉันมีความคิดในหัวมากมายว่าอยาก
จะสร้างสื่อที่มีประโยชน์ให้แก่เด็ก ๆ โดยใช้ความรู้ทั้งหมดที่ฉันได้ร่ำเรียนมาตลอดสี่ปีให้
เกิดประโยชน์สูงสุดแก่พวกเขา และตัวฉันเองในฐานะของลูกหลานบ้านโรงโป๊ะ ก็อยาก
จะทำอะไรสักอย่างให้กับบ้านเกิดของตัวเองที่ได้หล่อหลอมให้ฉันเป็นจนถึงทุกวันนี้เช่น
เดียวกัน

ผลงานเล่มนี้จึงได้ถือกำเนิดขึ้นจากความตั้งใจจริงของฉันที่อยากจะนำความรู้ที่ได้
รับจากการเรียนในมหาวิทยาลัยมาสร้างประโยชน์ให้กับบ้านเกิดที่ฉันรัก ฉันจึงไม่ลังเล
เลยที่เลือกจะสร้างสรรค์ผลงานสารคดีสำหรับเด็กเรื่อง “บ้านโรงโป๊ะ” เล่มนี้ให้ออกมาสู่
สายตาผู้คน แม้ระหว่างทางจะยากลำบาก แต่ฉันก็ต้องขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่คอย
ให้คำปรึกษา ชาวบ้านบ้านโรงโป๊ะทุกคน ครอบครัวของฉัน และเพื่อน ๆ ที่คอยอยู่เคียง
ข้าง รวมถึงเป็นผู้ให้ข้อมูลที่มิประโยชน์แก่ฉัน หากไม่มีพวกเขาเหล่านั้น หนังสือเล่มนี้ก็
คงจะไม่มีทางเสร็จสมบูรณ์ได้ สุดท้ายนี้ ฉันหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับประโยชน์จาก
สารคดีเล่มนี้ไปไม่มากก็น้อยในเรื่องของบ้านโรงโป๊ะ และหากมีเวลาวาง�ก็หวังว่าทุกท่าน
จะลองมาเยี่ยมชมกันที่บ้านโรงโป๊ะดูบ้าง

บรรณานุกรม

โครงการมหาวิทยาลัยสู่ตำบล ทีมตำบลบางละมุง. (๒๕๖๐?). กินอะไรดี มีอะไรเที่ยว ตำบลบางละมุง. ชลบุรี: โครงการมหาวิทยาลัยสู่ตำบล

เทศบาลตำบลบางละมุง. (๒๕๖๑?). แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี(พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๔).
ชลบุรี: เทศบาลตำบลบางละมุง

พิณ เพ็ญจันทร์. (๒๕๖๖. ๒๖. กุมภาพันธ์). สัมภาษณ์โดย เพ็ญพิสชา เพ็ญจันทร์. ที่บ้านโรงโป๊ะ.
สยามรัฐออนไลน์. (๒๕๖๐) “ปูนเถ่ากง-ตี่จู้เอี้ย” เทพผู้คุ้มครองบ้าน-ชุมชนชาวจีนโพ้นทะเล.
สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖. จาก <https://siamrath.co.th/n/๒๓๕๕๘>

หนูรี. (๒๕๕๕). ขนมเต่า “หนึ่งขนมมงคลอย่างจีน”. สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖,
จาก <https://www.gotoknow.org/posts/๔๗๖๙๓๙>

บันทึกสุขสันต์ พาห้องท่องโรงโป๊ะ

เรื่องและภาพ : เพ็ญพิสชา เพ็ญจันทร์ (พี่อึ้งอึ้ง)

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๕

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บันทึกเรื่องราวการท่องเที่ยวบ้านโรงโป๊ะของเรา
ที่เต็มไปด้วยความสนุกสนานและสาระความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ทั้ง
เรื่องราวที่มาของบ้านโรงโป๊ะ วิถีชาวประมง วัดประจำหมู่บ้าน
ของกินแสนอร่อย และของฝากที่ห้ามพลาด

